

ACOMODACIÓ O INCULTURACIÓ?¹

per ROSER CAMINAL I HOMAR,
monja de Sant Pere de les Puel·les

L'amic, company i mestre ha estat jutjat, condemnat a mort i penjat en una creu, per a riota dels seus conciutadans i per a vergonya dels qui veien en ell algú enviat per Déu. Déu no hauria permès mai que algú que s'anomenava fill seu fos executat amb la mort més ignominiosa.

La vida viscuda i compartida durant força temps, el camí recorregut amb ell, de sobte, tot i haver estat avisats, s'havia aturat en sec.

Just feia dos dies d'aquells fets. Què són 48 hores per assumir la pèrdua d'algú que gairebé sense adonar-se'n formava part de la seva vida, de la seva existència? Estaven encara en ple xoc, cadascú deixava aflorar interrogants, sentiments, vivències i records. A pesar de les maneres diferents de viure-ho, en general dues coses els unien: la tristesa per no haver-li fet prou costat i la dèbil però persistent convicció que no havia estat una quimera.

Res no tornarà a ser com abans, ni per als deixebles, ni per a nosaltres, víctimes d'una pandèmia que ho ha capgirat tot.

«El plor de Maria Magdalena davant el sepulcre buit, expressa l'esquinçament davant del que hem perdut [...] Li ha estat arrabassat el seu món».² Les portes de les esglésies resten tancades i buides... ens ha estat arrabassat el nostre món.

El nostre temps no és tan diferent del seu. Ja han passat més de dos dies i d'una setmana des que vàrem ser confinats. Ara és l'hora de l'obertura de cor, de la reflexió i de la presa de posicionament; no hi haurà un dia X, un dia després. Res no tornarà a ser com abans, o potser fent meves algunes reflexions que van donant-se aquests dies, res no hauria de ser com abans.

Deia el papa Francesc: «Crist està trucant des de dins de l'Església i vol sortir cap enfora. Avui Tomás Halík diu: «El Senyor ja ha trucat a la porta des de dintre i ha sortit fora, i ens pertoca cercar-lo i seguir-lo. Crist ha creuat la porta que nosaltres havíem tancat per por dels altres. Ha travessat el mur rere el qual ens havíem tancat. Ha obert un espai d'amplitud i extensió».³

Les esglésies ara són tancades i buides, però fa dos mesos eren obertes i mig buides. Trontolla el que «era intocable, allò més central en la vida eclesial: la suspensió fins a nou avís del precepte dominical, l'aturada de totes les celebracions, inclosos funerals, o la modificació temporal del sagrament de la reconciliació [...]. Res no és intocable».⁴

Ens trobem en un moment de *kairós*, una oportunitat com la primitiva comunitat dels deixebles. Maria, en sentir pronunciar el seu nom pel Mestre, ara viu; els deixebles que, malgrat tenir les portes tancades, foren cercats pel ressuscitat; les dones que el descobriren vivent i foren enviades a anunciar la bona nova. Tomàs que el reconegué en tocar les seves ferides... Els deixebles d'Emmaús que sentiren aflorar l'esperança i abusar el seu cor en comprendre el que no tenia sentit i el reconegueren fora del temple i de la sinagoga, en una taverna al partir el pa i la colla dels companys de feina mentre menjaven peix a la brasa després d'una nit de pesca...

Res no tornarà a ser com abans, és un temps nou, com sempre... La por al desconegut pot minar les nostres vides però el Vivent continua entre nosaltres. Som convidats i convidades, a obrir el cor i les entranyes i tenim l'obligació i la possibilitat de ser cocreadors d'una realitat que ens encamina cap a una realització més plena de la nostra humanitat i de la nostra Església.

¹ Miquel CALSINA, article, elmondedema.cat/la-inevitable-recomposició-del-catolicisme.

² Xavier MELLONI, *El Crist interior*, p. 119.

³ Tomás HALÍK, «Els cristians en l'hora de la pandèmia».

⁴ Miquel CALSINA, article.